

[https://doi.org/10.52505/1857-4300.2021.3\(315\).07](https://doi.org/10.52505/1857-4300.2021.3(315).07)

CZU:811.135.1'36'373.232

TIPOLOGIA NUMELOR DE FAMILIE DERIVATE CU SUFIXUL *-ESCU*

Viorica RĂILEANU

Doctor în filologie, conferențiar cercetător

E-mail: viorica.razvant@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-7855-3412>

Institutul de Filologie Română „Bogdan Petriceicu-Hasdeu” (Chișinău)

Typology of Family Names Derived with the Suffix *-escu*

Abstract

The suffix *-escu* „is used to form surnames of Romanian type”. The exclusively onomastic function of the suffix *-escu* is patronymic and expresses family descent. Thus, *Grigorescu*, formed after the model *Grigore* (father's first name) + the suffix *-escu*, can be understood as „Grigore's son”.

In Moldovan documents, derived with the suffix *-escu* names are found since the fourteenth century. Over time, when the mechanism of formation and their significance were understood, these derivatives became common. Formations with *-escu* appeared not only from the first name, as "is the rule", but also from other reference names. The officialization of the names formed with the suffix *-escu* took place only at the end of the 19th century, when they started to function as family names. In the local anthroponymy, most of the patronymics with the suffix *-escu* are formed from first names and surnames (various adjectives, nouns and verbs that, previously, were substantivized and used as anthroponyms).

Although the patronymics derived with the suffix *-escu* are less attested in the Bessarabian onomasticon than in the rest of the Romanian territory, we still distinguish several types of formation of surnames with the suffix *-escu*. The themes to which the *-escu* suffix is attached confirm that this suffix is an anthroponymic one, characteristic of the formation of surnames.

Keywords: suffix, first name, derived surname, derivative type, surname.

Rezumat

Sufixul *-escu* „servește la formarea numelor de familie de formație românească”. Funcția exclusiv onomastică a sufixului *-escu* este patronimică și exprimă descendența familială. Astfel, *Grigorescu*, format după modelul *Grigore* (prenumele tatălui) + sufixul *-escu*, poate fi înțeles ca „fiul lui Grigore”.

În actele moldovenești, derivate cu sufixul *-escu* se întâlnesc încă din secolul al XIV-lea. Cu timpul, când s-a înțeles mecanismul de formare și semnificația lor, aceste derivate au devenit frecvente. Au apărut formații cu *-escu* nu numai de la prenume, după cum „e regula”, dar și de la alte nume de referință. Oficializarea numelor formate cu sufixul *-escu* s-a produs abia la sfârșitul secolului al XIX-lea, când încep să funcționeze ca nume de familie.

În antroponimia autohtonă, majoritatea patronimelor cu sufixul *-escu* sunt formate de la prenume și supranume (diverse adjective, substantive și verbe care, în prealabil, au fost substantivizate și folosite ca antroponime).

Deși patronimele derivate cu sufixul *-escu* sunt mai puțin atestate în onomasticonul basarabean decât în restul teritoriului românesc, totuși deosebim mai multe tipuri de formare ale numelor de familie cu sufixul *-escu*. Temele la care se alipește sufixul *-escu* ne confirmă că acest sufix este unul antroponimic, specific pentru formarea numelor de familie.

Cuvinte-cheie: sufix, prenume, supranume derivat, tip derivativ, nume de familie.

Inventarul antroponimic al numelor de familie oficiale, fixe și ereditare prin lege, reprezintă un sistem închis. El s-a constituit în timp, în rezultatul unei îndelungate evoluții istorice, din creații antroponimice proprii și din împrumuturi adaptate specificului limbii și sistemului de nume românești.

Patronimicele sunt numele de familie formate de la numele tatălui cu ajutorul unui sufix special, de obicei *-escu* sau *-eanu*. Tipul patronimelor sufixate cu *-escu*¹, reprezintă o categorie deosebită în ansamblul numelor de familie românești. Importanța acestor formații nu este determinată de numărul lor, în general mic, ci de „frecvența ridicată și răspândirea generală”² (Ionescu, 1990, p. 245) și de valoarea pe care o prezintă pentru istoria limbii și a poporului român.

„Sufixul antroponimic *-escu* a reținut atenția multor lingviști³, preocupați de originea lui, de importanța lui în cadrul sistemului antroponimic românesc și, nu în ultimul rând, de prezența și frecvența numelor de familie, în general, și a numelor derivate cu acest sufix, începând cu secolul al XIV-lea, în special.” (Oancă, 2011, p. 183).

Originea sufixului *-escu* este controversată. Al. Graur îi atribuia sufixului de origine traco-dacă (1938, p. 245). Domnița Tomescu menționează că „sufixul *-escu(l)*, provine din sufixul adjectival moștenit *-esc*, *-ească* (< lat. *-iscus*, preferat pentru formele derivate cu funcție onomastică)” (2001, p. 108). Cristian Ionescu susține că, pentru limba română, sufixul *-escu* ar putea fi considerat „element de origine autohtonă întărit de sufixul latinesc”, făcând trimitere la vechimea și răspândirea formațiilor cu acest sufix și comparând cu celelalte limbi romanice în care are corespondențe (Firică, 2007, p. 244).

Vechimea în sistemul românesc de denotație antroponimelor derivate cu sufixul *-escu(l)* a fost prezentată de Corneliu și Aspazia Reguș, Cristian Ionescu etc. Cercetătorii susțin că cele mai vechi și numeroase formații românești sunt

¹ Cu corespondențe în portugheză *-esco*, în spaniolă *-isco*, în italiană *-esco*, în sardă *-iscu*.

² În regiunile românești transcarpatice (Transilvania, Maramureș, Crișana, Banat), numele de familie în *-escu*, ca și cele cu *-u* final, n-au fost admise de către administrația oficială maghiară.

³ O apreciere a poziției numelor de familie derivate cu acest sufix în ansamblul sistemului antroponimic românesc au întreprins Șt. Pașca (1936), N. Constantinescu (1963), Al. Graur (1965), Al. Rosetti (1968), V. Vascenco (1973), I. Pătruț (1980), C. Ionescu (1980, 1989), I. Jordan (1983), V. Frățilă (1993), V. Goicu (1996), G. Bolocan (1996), T. Oancă (2011) etc.

atestate în Moldova⁴. În prima jumătate a secolului al XV-lea se atestă „21 de derivate cu sufixul *-escu(l)*” (Reguş, 1974, p. 597; Ionescu, 1989, p. 258). Deşi în secolul al XV-lea încă nu exista „nici o dovadă privind valoarea pur patronimică a derivatelor în *-escu*” (Ionescu, 1989, p. 258), totuşi „sufixul *-escu(l)* constituie una din particularităţile limbii române foarte bine reprezentată în documentele cancelariei moldoveneşti – particularitate ce demonstrează (...) tendinţa de formare în limba română a unui sistem propriu de nume de familie.” (Reguş, 1974, p. 597). În toate cazurile, la baza derivatelor, nume de botez sau supranume, în general bine cunoscute sistemului antroponimic din acea perioadă, se adaugă forma *-escul*, care alterna, uneori, cu sufixele slave *-ov (-ev)*, *-ovici (-evici)*, *-ici*. Astfel, una şi aceeaşi persoană putea fi desemnată atât printr-un derivat românesc, cât şi printr-un derivat slav: *Brăescu(l)* şi *Braevici*, *Bârlescu(l)* şi *Bârlici*, *Dănescu(l)* şi *Danovici*, *Şerbescu(l)* şi *Şerbici*, *Vlăiculescu(l)* şi *Vlaiculovici* etc.⁵

Or, în secolul al XVI-lea se atestă o creştere progresivă a supranumelor în *-escu(l)*. Marea majoritate a lor însă funcţionau ca supranume ereditare, cu formă de singular în *-escu*, care au rezultat „de la nume de obşte (proprietăţi colective) şi sate în *-eşti*, derivate la rândul lor de la numele întemeietorului lor.” (Vascenco, 1973, p. 270). Respectiv, mulţi boieri şi negustori străini au luat numele moşiiilor pe care le-au cumpărat spre a se împământeni. Astfel, când o persoană cumpăra moşia de la *Albeşti* sau *Ştefăneşti*, el începea să fie numit *Albescu*, *Ştefănescu*, chiar dacă nu era descendentul unui *Albu* sau *Ştefan* sau nici măcar indigen de origine. Aceste supranume indicau integrarea, apartenenţa la un grup social şi nu descendenţa de familie.

„Boierii îşi luau numele de la moşia pe care o stăpâneau, iar aceasta la rândul ei îşi trăgea numele, de multe ori, de la o persoană, care o stăpânise mai înainte.” (Graur, 1965, p. 113).

Deducem, astfel, că numele de familie derivate cu sufixul *-escu* au rezultat atât de la prenume, cât şi de la toponime, nume de locuri şi localităţi, care purtau numele întemeietorilor sau persoanelor care le stăpânise anterior.

„Analiza supranumelor ereditare impune concluzia că în secolele XIV - XVII exprimarea descendenţei prin patronime formate cu sufixul *-escu(l)* reprezenta un model pasiv al sistemului. Modelul se reactivează în perioada impunerii numelor ereditare obligatorii – pentru Ţara Românească şi Moldova, în secolul al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea, contribuind la o sporire relativă a numărului formaţiilor sufixate.” (Ionescu, 1980, p. 420).

Cele mai multe din actualele nume în *-escu* sunt creaţii recente, din prima jumătate a secolului al XIX-lea, când se înregistrează un interes deosebit

⁴ În 1392 este atestat „(hotarul) lui *Şerbănescul*” (Avram, Balacciu-Matei, Fischer, Gheţie et al. 2001, p. 422-423).

⁵ Vezi *Documente moldoveneşti înainte de Ştefan cel Mare*, publicate de M. Costăchescu, vol. I-II, Bucureşti: Viaţa Românească, 1931-1932 (Indice); Bogdan, Ion. *Documentele lui Ştefan cel Mare*, vol. I-II. Bucureşti, 1913 (Indice); *Молдавия в эпоху феодализма*, том. I. *Славяно-молдавские грамоты* (XV в. – первая четверть XVII в.). Chişinău, 1961 (Indice).

pentru numele derivate cu acest sufix, amplificându-se tot mai mult în perioada de oficializare, sfârșitul secolului XIX - începutul secolului XX, când încep să funcționeze ca nume de familie.

Amplificarea numelor de familie în *-escu* în secolul al XIX-lea, așa cum consideră Al. Graur, ar fi putut avea loc și sub influența modelului rusesc, din timpul *Regulamentului organic*⁶, când un patronim ca *Petrovici* putea fi redat prin forma *Petrescu* (Graur, 1965, p. 113). Prin urmare, nu este exclus faptul ca și alte nume rusești de tipul *Dolghii*, *Cernâi*, să fi fost redat cu sufixul *-escu*: *Dolghescu*, *Cernescu* etc.

„Fenomenul devine mai intens odată cu modernizarea instituțiilor statului, după Unirea Principatelor, când clasa de mijloc a societății – formată din funcționari, cadre ofițerești, specialiști în diferite domenii ale vieții științifice și culturale – se afirmă tot mai puternic. Pentru mulți dintre cei care aparțineau sau se considerau că aparțin acestui nivel social, numele de familie devenea un mijloc de diferențiere în societate.” (Oancă, 2011, p. 186).

Descoperim că numeroase persoane au adoptat numele de familie în *-escu*, cu precădere de la numele tatălui, din considerente estetice, renunțând la supranumele familiei pentru că „s-au rușinat de poreclele părintești, ca și cum s-ar înjosi cu ele” (Sion, 1892, p. 113-114), eliminându-se, astfel, supranumele ereditare existente. Totodată, multe persoane se pomeneau „beneficiari” ai numelor în *-escu*, fără voința lor personală. Astfel, „avem de a face cu un fapt impus de factori extralingvistici, întrucât asemenea nume în *-escu* au fost «făcute» la nivel administrativ” (Graur, 1965, p. 99; Ionescu, 1980, p. 420; DNFR, 1983, p. 13; Oancă, 1998, p. 40-41), inclusiv cu contribuția școlii, armatei care, de cele mai multe ori, imitau și impuneau eronat structura unor nume considerate „nobile”. „După modelul formațiilor de largă circulație, au apărut, mai mult sau mai puțin artificial, o serie de nume prin atașarea sufixului *-escu* la forme hipercorecte de tipul *Piper* (hiperurbanism pentru moldovenescul *Chiper*): *Piperescu*, la porecle ca *Frașcă*: *Frașculescu*, la titluri de boieri ca armaș: *Armășescu*. Asemenea nume se pot forma, apoi, de la toponime care nu se termină în *-ești*, de ex. *Vladimir* > *Vladimirescu* (e cazul lui Tudor Vladimirescu, după satul Vlădimiri, din Jiul de Sus), *Șuici* > *Șuicescu*, de la apelative cu coloratură stilistică, de ex. *pungaș*: *Pungășescu*, pentru a denumi un personaj de comedie⁷ etc.

⁶ Regulamentul organic prevedea ca orice persoana să aibă un nume dublu (compus dintr-un prenume și un nume). A fost prima lege organică cvasiconstituțională în Principatele Dunărene, deci în Țara Românească și Moldova. A fost promulgată în 1831-1832 de către autoritățile imperiale rusești și a rămas valabilă până în anul 1856.

⁷ Grăitoare, în acest sens, sunt numele ce apar în din comediiile lui V. Alecsandri care își numește personajele după ridicolul pe care vrea să-l arunce asupra lor, purtând, după obiceiul lui și al vremii sale, „un accentuat mesaj realist”. Așa, de exemplu, *Acrostihescu*, reprezintă „tipul incultului”, *Burtăverdescu*, *Lipicescu* – „tipul parvenitului/ arivistului”, *Jăvrescu* – „tipul limbutului”, *Tribunescu*, *Răzvrătescu* – „tipul demagogului”, *Bursuflescu* – „tipul snobului”, *Buzunărescu*, *Coșcărescu*, *Pungescu*, *Rufinescu* – „tipul escrocului/ pungașului”, *Servicescu* – „tipul servitorului prost”, *Ghimpiescu* – „tipul invidiosului” (Iliescu, 2018, p. 410-419).

Formații în *-escu*, apar, în sfârșit, prin substituirea unor sufixe, românești, de ex. *-oiu*: *Codoiu* > *Codescu*, sau străine (*-ovici*, *-enko* ș.a.): *Cravcenco* > *Crafcescu*.” (Vascenco, 1973, p. 271) În felul acesta, apar formații cu *-escu* nu numai de la prenume, după cum „e regula”, dar și de la alte nume de referință.

În Moldova, spre deosebire de Muntenia și Oltenia, susține Al. Graur (1939, p. 113), derivatele cu *-escu* sunt mai puțin frecvente⁸. Aceasta se poate explica și prin faptul că în Moldova nu a fost specifică formarea derivatelor în *-escu* de la toponime terminate în *-ești*.

În urma prelucrării datelor cuprinse în registrul pentru evidență a populației din cadrul Agenției Serviciilor Publice a Republicii Moldova, am înregistrat 622 de nume de familie derivate cu sufixul *-escu*, luând în considerare și variantele (vezi *Anexa*). Dintre cele mai frecvente 1500 de nume, cu o frecvență mai mare de 450, fac parte și numele *Popescu* (6387), *Bunescu* (1766), *Negrescu* (907), *Chiorescu* (872), *Stegarescu* (783), *Nicolaescu* (768), *Vornicescu* (750), *Odobescu* (723), *Porcescu* (716), *Mîndrescu* (709), *Cornescu* (677), *Boldescu* (656), *Marinescu* (564), *Catrinescu* (558), *Cuculescu* (450), reprezentând circa 15 700 de persoane.

Pentru stabilirea tipurilor de formare a antroponimelor cu sufixul *-escu* vom prezenta formații transparente din punct de vedere semantic, selectând atât derivate cu sufixul *-escu* care au tema în limba română, dar și derivate care au o temă străină, al căror sens ne este cunoscut și motivat din punct de vedere istoric.

În antroponimia actuală autohtonă, majoritatea derivatelor cu sufixul *-escu* sunt formate de la **prenume** sau **supranume** (substantive, adjective, verbe care, în prealabil, au fost substantivizate și folosite ca antroponime).

Astfel, numele de familie cu sufixul *-escu* se formează după următoarele tipuri:

1. de la prenume masculine + sufixul *-escu*

Acest tip este unul dintre cele mai specifice și productive tipuri pentru formarea numelor de familie patronimice. De obicei, sufixul *-escu* este atașat unui prenume masculin (de cele mai multe ori), cu semnificația *ful lui* (prenumele tatălui), exprimând descendența. Astfel, respectând modalitatea de formare descrisă, au apărut nume de familie precum „*Grigorescu, Ionescu...*” (Iordan, 1956, p. 342). „Radicalul este, de cele mai multe ori, un prenume, de obicei *calendaristic*, de formă populară (*Ion, Dumitru, George, Petre* etc.) în exemple ca *Ionescu, Dumitrescu, Georgescu, Petrescu, Niculescu, Ștefănescu, Vasilescu, Cristescu, Grigorescu, Simionescu, Tănăsescu, Antonescu, Manolescu, Bărbulescu*; de formă „neutră” (*Constantin, Marin* etc.): *Constantinescu, Marinescu, Ilescu, Alexandrescu*,

⁸ În ținutul Orhei-Lăpușna, conform recensămintelor populației Moldovei din anii 1772-1773 și 1774 se atestă doar 14 derivate cu sufixul *-escu*: Simion *Inescu* (p. 401), Gheorghii *Bătrînescu*, Petre *Popescu* (p. 402), Tănăsă *Ionescu*, Irime *Durnescu* (p. 403), Constantin *Durnescu* (p. 404), Nistor *Săvescu* (p. 405), Toader *Popescul* (p. 421), Vasile *Lățescu* (p. 429), Ilie *Onescul* (p. 437), Grigoraș *Cuculescu* (p. 443), Niță *Ciobănescu* (p. 444), Ioniță *Ciorescu* (p. 451), Ioniță *Biescul* (p. 471). (MEF, 1975, p. 400-473).

Mateescu, Tomescu, Andreescu; de formă savantă, canonică (de tipul *Teodor*): *Teodorescu, Mihăilescu* etc. (...) La o serie de nume de familie în *-escu* radicalul este un prenume laic (*Radu, Stan, Florea* etc.): *Rădulescu, Stănescu, Florescu, Dobrescu, Șerbănescu, Stoenescu, Stoicescu, Zamfirescu...*” (Vascenco, 1973, p. 270), iar *Nicolaescu*, unul dintre cele mai răspândite nume de familie pentru românii basarabeni, a apărut exact după acest model.

Astăzi, dintre cele 622 de nume de familie derivate cu suf. *-escu*, 207 nume sunt formate de la prenume. Cele mai numeroase prenume care au primit sufixul *-escu* sunt prenumele calendaristice, în timp ce numele de origine laică sunt mai rare. De obicei, radicalul numelor de familie coincide, prin structură, cu forma plină a prenumelor de la care provin: *Antonescu* (19) < Anton (1711)⁹, *Constantinescu* (264) < Constantin (456), *Davidescu* (119) < David (2312), *Dumitrescu* (47) < Dumitru (145), *Ionescu* (332) < Ion (29), *Leonescu* (1) < Leon (443), *Paulescu* (13) < Paul (13), *Simionescu* (5) < Simion (605), *Vasilescu* (22) < Vasile (55); cu forma diminutivală (cu sufixe specifice): *Costăchescu* (3) < Costache (90), *Enachescu* (28) < Enache (775), *Mihuțescu* (2) < Mihuț (1), *Petrașescu* (3) < Petraș (473) sau cu forma *hipocoristică*: *Costinescu* (2) < Costin (2455), *Dinulescu* (4) < Dinu (382), *Ghițulescu* (1) < Ghiță (16), *Sandulescu* (150) < Sandul (768)/ Sandu (5149) etc.

Astfel de derivate s-au format inclusiv de la prenume de origine străină, care au adoptat forme românești în *-escu*: *Bogdănescu* (3) < Bogdan (3147), *Călinescu* (3) < Călin (236), *Pârvulescu* (3)/ *Pîrvulescu* (11) < Pârvu (12)/ Pîrvu (527), *Rădulescu* (29)/ *Radulescu* (7) < Radul (136)/ Radu (3640), *Stanescu* (36) < Stan (937), *Stoicescu* (38) < Stoica (2006), *Voiculescu* (4) < Voicu (643)/ Voica (137) etc.

Numele formate cu sufixul *-escu* au o frecvență mult mai mică decât numele de la care au derivat. Diferența mare de frecvență se explică prin faptul că, în marea majoritate a cazurilor, s-a impus ca nume de familie, numele tatălui în formă nederivată. „Numele derivate cu sufixul *-escu* au, în proporție covârșitoare, o frecvență mult inferioară numelor de la care provin, care, la fel, funcționează ca nume de familie. Acest lucru se explică prin faptul că derivarea cu sufixul *-escu* n-a reprezentat un fenomen de masă nici prin aplicarea *Legii asupra numelui* din 1895, care obliga toate persoanele să aibă un nume de familie.” (Oancă, 2011, p. 185).

O regularitate strictă în formarea derivatelor cu sufixul *-escu* de la prenume nu se poate stabili. De la același prenume s-au format mai multe derivate patronimice: de la Alexandru > *Alexandrescu* (17), *Săndulescu* (5), *Sandulescu* (150); de la Constantin > *Constantinescu* (264), *Costăchescu* (3), *Costinescu* (2), *Cotenescu* (2), *Dinescu* (14), *Dinulescu* (4); de la Cosma > *Cosmescu* (2), *Cosmulescu* (1), *Cozmescu* (10); de la Dan > *Dănescu* (9), *Dănilescu* (20); de la Emanuel > *Manolescu* (5),

⁹ Prezentăm numele de familie derivat cu sufixul *-escu*, cu specificarea antroponimului de proveniență, consacrat ca nume de familie, și frecvența lor.

Mănescu (9); de la Gheorghe > *Georgescu* (18), *Ghițescu* (1), *Iordăchescu* (148), *Iorgulescu* (6), *Jorjescu* (8); de la Ion > *Ionescu* (332), *Onescu* (52), *Nițulescu* (15), *Enescu* (12), *Enăchescu* (18); de la Luca > *Lucescu* (1), *Luculescu* (13); de la Lupu > *Lupăcescu* (67), *Lupescu* (122); de la Mihail > *Mihailescu* (70), *Mihaescu* (150), *Mihăiescu* (1), *Mihălcescu* (1), *Mihuțescu* (2); de la Nicolae > *Nicolaescu* (768), *Neculaescu* (5), *Nicolăescu* (42), *Nicolescu* (2), *Miculescu* (2); de la Pantelimon > *Pancescu* (10), *Pântescu* (3), *Pîntescu* (50); de la Pavel > *Pavelescu* (64), *Pavlescu* (22), *Păulescu* (6); de la Petru > *Petrașescu* (3), *Petrescu* (70); de la Teodor > *Teodorescu* (119), *Tudorescu* (2); de la Vlad > *Vladicescu* (211), *Vlădescu* (31) etc.

Numele de familie de acest tip s-au putut forma însă și de la toponime, nume de sate în *-ești*, menționate în actele cancelariei domnești încă din sec. al XV-lea, derivate, la rândul lor, de la numele întemeietorului, de exemplu: *Arionescu* (24) < Arionești (1463¹⁰), *Bogdănescu* (3) < Bogdănești (1490, 1580), *Călinescu* (3) < Călinești (1441), *Costescu* (7) < Costești (1499), *Cristescu* (53) < Cristești (1429), *Dragomirescu* (5) < Dragomirești (1597), *Frăsînescu* (21) < Frăsinești (1437), *Martinescu* (97) < Mărtinești (1560), *Mănescu* (9) < Mănești (1436), *Mărculescu* (2) < Mărculești (1588), *Miclescu* (2) < Miclești (1602), *Negoescu* (1) < Negoiești (1490), *Onescu* (52) < Onești (1607), *Petrescu* (70) < Petrești (1521–1522), *Tomescu* (389) < Tomești (1529), *Ștefănescu* (34) < Ștefănești (1836) etc. Astfel, într-o serie de exemple, este mai dificil să determinăm proveniența unei anumite formații în *-escu*.

Pentru acest tip se evidențiază următoarele modele:

1) formă plină a prenumelui + sufixul *-escu*, fără alternanțe fonetice în punctele de îmbinare a morfemelor: *Anghelescu*, *Călinescu*, *Crăciunescu*, *Dănilescu*, *Filipescu*, *Ignătescu*, *Ionescu*, *Iosifescu*, *Mărinescu*, *Mihailescu*, *Mironescu*, *Panaiteșcu*, *Paraschivescu*, *Pavelescu*, *Teodorescu*, *Șerbănescu*, *Zamfirescu* etc.;

2) forma articulată a prenumelui + sufixul *-escu*, fără alternanțe fonetice în punctul de îmbinare a morfemelor: *Bărbulescu*, *Dinulescu*, *Ianculescu*, *Iorgulescu*, *Mărculescu*, *Pârvulescu*, *Rădulescu*, *Voiculescu* etc.;

3) un model aparte îl constituie prenumele forma plină a cărora se termină în *-e*: *Enescu*, *Iliescu*, *Manolescu*, *Vasilescu* etc.;

4) tema prenumelui + sufixul *-escu* fără alternanțe fonetice în punctele de îmbinare a morfemelor: *Alexandrescu*, *Cozmescu*, *Cristescu*, *Dinescu*, *Dumitrescu*, *Florescu*, *Mateescu*, *Nicolescu*, *Opreșcu*, *Petrescu*, *Rădescu*, *Voinescu* etc.;

5) tema prenumelui + vocală de legătură + sufixul *-escu*: *Mih-ă-escu*, *Nicol-ă-escu* etc.;

6) tema formelor hipocoristice și populare ale prenumelor + sufixul *-escu*, fără alternanțe în punctele de îmbinare a morfemelor: *Mănescu*, *Nițescu*, *Onescu* etc.;

7) forme hipocoristice și populare articulate + sufixul *-escu*: *Nicul-escu*, *Nițul-escu*, *Săndul-escu*;

¹⁰ Este indicat anul atestării localității.

8) tema prenumelui sau a formei hipocoristice + un morfem adăugător + sufixul *-escu*. Morfemul intercalat este, de obicei, un alt sufix, care poate avea diferite nuanțe: diminutivală, augmentativă, depreciativă, dar care, în cazul de față, nu joacă niciun rol: *Cost-ăch-escu*, *En-ăch-escu*, *Iord-ăch-escu* (în care *-ăch* < *-ache*) etc.

2. de la prenume feminine + sufixul *-escu*: *Catrinescu* (561), *Cătrinescu* (4) (*Catrina* < *Catirina* < *Ecaterina*), *Cuțescu* (32) (*Cuța* < *Ancuța* < *Anca* < *Ana*) *Dospinescu* (4), *Doschinescu* (236) (*Dospinu* < *Dospina* < *Despina*), *Saftescu* (33) (*Saftu* < *Safta* < *Elisafta* < *Elisabeta*) etc.

3. de la toponime (nume de localități) terminate în *-ești* s-au format nume de familie cu formă de singular în *-escu*. Cel mai probabil, multe dintre ele au pătruns în nomenclatorul onomastic gata formate sau au fost formate pe teren propriu, prin analogie cu cele din alte zone românești: *Brănescu* (1) < *Brănești* (1429)¹¹, *Berescu* (59) < *Berești* (1587), *Buzescu* < *Buzești* (1519), *Căzănescu* (51) < *Căzănești* (1617), *Cornescu* (679) < *Cornești* (1420), *Cuconescu* (16) < *Cuconești* (1600), *Durlescu* (368) < *Durlești* (1656), *Molescu* (24) < *Molești* (1479), *Odobescu* (723) < *Odobești* (1612), *Pănășescu* (12) < *Pănășești* (1425/1448), *Puicescu* (1) < *Puicești*¹², *Românescu* (5) < *Românești* (1813), *Scorțescu* (196) < *Scorțești* (1482), *Sinescu* (5) < *Sinești* (1529), *Sturzescu* (10) < *Sturzești* (1617), *Țigănescu* (10) < *Țigănești* (1420), *Vranescu* (33), *Vrănescu* (34) < *Vrănești* (1429), *Vulpescu* (20) < *Vulpești* (1617), *Zîrnescu* (8) < *Zîrnești* (1494) etc. Nu toate denumirile menționate documentar s-au păstrat până în prezent. Unele dintre ele au dispărut odată cu desființarea localităților respective, altele au dispărut în urma comasării lor cu alte localități (*Alexăndrești* cu *Burlacu*, *Berești* cu *or. Ungheni* etc.) sau au fost „rebotezate” cu denumiri convenabile administrațiilor (Eremia, Răileanu, 2009, p. 23). Totuși, numele de familie derivate de la aceste localități au dăinuit și sunt o mărturie a existenței lor istorice.

4. de la supranume (care circulau ca antroponime) + sufixul *-escu*

Supranumele, de o mare diversitate semantică, au la bază cuvinte ale vocabularului românesc (substantive, adjective, verbe). Derivatele de acest tip s-au format prin analogie cu cele de la prenume și reprezintă o contribuție lexicală deosebită la îmbogățirea ansamblului de nume personale derivate cu sufixul *-escu*. Aceste nume sunt de obicei grupate în determinări de tip social-economic, cultural sau porecle (Firică, 2007, p. 221), avându-și originea într-un „apelativ-nume de ocupație (*popă*, *diacon*)” (Vascenco, 1973, p. 270):

¹¹ Vezi Eremia, Răileanu, 2009, p. 16-17; Gonța, A. *Documentele privind istoria României. A. Moldova. Veacurile XIV–XVII (1384–1625). Indicele numelor de locuri. Moldova. București*, 1990.

¹² Ghibănescu, Gheorghe. *Impresii și note din Basarabia, Slobozia Bălților*. Chișinău: Ed. CIVITAS, 2001, p. 247.

bodnar „dogar” > Bodnar (179), Botnaru (3176) > *Bodnarescu* (2), *Botnărescu* (6), *ciubotar* „cizmar” > Ciubotaru (3082) > *Ciubotărescu* (12), *covali* „(reg.) fierar” > Covaliu (58) > *Covalescu* (4), *dascăl* > Dascălu (120) > *Dăscălescu* (30), diacon > Diaconu (2541) > *Diaconescu* (134), *morar* > Moraru (9327) > *Morărescu* (167), *olar* > Oлару (2453) > *Olărescu* (365), *popă* > Popa (13528) > *Popescu* (6393), *Popescul* (104), *protopop* > Protopop (97), *Protopopescu* (2) etc.; într-un **apelativ care indica funcția, starea socială și economică**: *ceauș* „funcționar public” > Ceaușu (17) > *Ceaușescu* (1), *portar* „funcționar domnesc” > Portaru (90) > *Portărescu* (111), *raia* „creștin supus Imperiului Otoman” > Raia (90), Raiu (757) > *Railescu* (82), *rob* „persoană aflată în dependență totală față de stăpân” > Robu (2338) > *Robescu* (5), *stegar* „purătorul steagului unei unități militare” > Stegaru (104) > *Stegărescu* (497), *vataman* „conducător al obștii” > Vatamanu (134) > *Vătămănescu* (19), *vornic* „mare dregător” > Vornicu (145) > *Vornicescu* (751), dacă acesta provine de la numele dregătoresc și nu de la localitatea Vorniceni (1420) etc.

Pentru numele grupate în domeniul porecelor sunt folosite frecvent apelative cu o coloratură stilistică deosebită: *Folescu* (9) < *Folea* (3) „moldoveni mazili vechi și răzeși de la ținutul Fălciu, au fost și vornici de poartă, iar la domnul Mihai Sturza s-au ridicat dintre ei la boierie” (Sion, 1892, p. 398). Derivatul provine de la supranumele *Folea* (< foale „pântece” (cf. Iordan, 1983, p. 205). Alte exemple de nume de acest tip ar fi: *Ghilescu* (217), *Jelescu* (42), *Muncescu* (155), *Trăilescu* (1), *Bunescu*, *Lățescu* etc.

Cel mai reprezentativ tip, dintre cele stabilite mai sus, este cel ce formează derivate de la prenume, însumând ≈ 35% din cele 622 de antroponime atestate, comparativ cu celelalte două tipuri: formate de la toponime și de la diferite supranume, care sunt înregistrate cu unele deosebiri de ordin cantitativ.

Nu sunt excluse și alte tipuri de antroponime derivate cu sufixul *-escu*.

Deși vine din lexicul comun, formând adjective derivate cu *-escu*, sufixul a căpătat o răspândire mare anume în domeniul antroponimiei și constituie un semn de identificare/ recunoaștere a antroponimelor românești. Din cele prezentate, rezultă că funcția exclusiv onomastică a sufixului *-escu(l)* este patronimică și marchează apartenența la o familie (fie apartenența propriuzisă, fie descendența/ genealogia/ filiația pe linie paternă). Temele (prenume sau supranume individuale ale tatălui) la care se alipește sufixul *-escu* ne confirmă acest fapt.

Procedul de formare a derivatelor cu sufixul *-escu* a deviat de la normă atunci când încă nu exista o claritate „privind valoarea pur patronimică” a sufixului. Astfel, atestăm nume de familie cu o formă de singular, refăcută după forma de plural în *-ești*, prin care se desemnează în mod frecvent grupul familial.

Primele supranume cu sufixul *-escu* se atestă în secolul al XIV-lea și au continuat să se formeze până la începutul secolului al XX-lea. Categoriile sociale

cele mai interesate pentru a avea un nume de familie derivat cu sufixul *-escu* au fost cele din clasa de mijloc a societății. Pentru unii, numele de familie cu terminația *-escu* suna jenant (în franceză, de exemplu), de aceea au preferat să fie înlocuită cu *-esco*: *Enesco*, *Ionesco*, *Nicolesco* etc. (circa 250 de nume atestate). O metamorfoză care pentru noi, românii, „sună” destul de ciudat.

Resurse bibliografice:

- AVRAM, Mioara, BALACCIU-MATEI, Jana, FISCHER, I., GHEȚIE, Ion et. al. *Enciclopedia Limbii Române*. București: Editura Univers Enciclopedic, 2001.
- BOLOCAN, G. Dicționarul numelor de familie din România. În: *Studii și cercetări de onomastică*. 1996, nr. 2 (II), p. 7-44.
- CONSTANTINESCU, N. A. *Dicționar onomastic românesc*. București: Editura Academiei Republicii Populare Române, 1963.
- DNFR = IORDAN, Iorgu. *Dicționar al numelor de familie românești*. București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.
- EREMIA, Anatol, RĂILEANU, Viorica. *Localitățile Republicii Moldova. Ghid informativ-documentar*. Chișinău: Litera, 2009.
- FIRICĂ, C. Onomastică românească. Probleme teoretice privind categoriile antroponimice: poreclă și supranume. În: *Studia Romanica et Aglica Zagrabiensia* (SRAZ), 2007, vol. LII, p. 215- 257.
- FRĂȚILĂ, V. *Contribuții lingvistice*. Timișoara: Editura de Vest, 1993.
- GOICU, V. *Nume de persoane din Țara Zarandului*. Timișoara: Editura Amfora, 1996.
- GRAUR, Al. Sur le thrace *-iskos*. În: *Bulletin Linguistique*, 1938, VI, p. 245.
- GRAUR, Al. Contributions à l'étude des noms de persone en roumain. Noms en -oiu, -u, -ulescu. În: *Bulletin Linguistique*, VII, 1939, p. 105-114.
- GRAUR, Alexandru. *Nume de persoane*. București: Editura Științifică, 1965.
- ILIESCU, Adelina. Clasificarea antroponimelor din opera lui Vasile Alecsandri în funcție de matricea caracterologică. În: *Journal of Romanian literary studies*, 2018, nr. 15, p. 410-419.
- IONESCU, Christian. *-escu în antroponimia românească*. În: *Studii și cercetări lingvistice*. 1980, nr. 4 (XXXI), p. 417-421.
- IONESCU, Christian. Nume de familie românești. În: *Limba Română*, 1990, nr. 3, p. 243-248.
- IONESCU, Cristian. Patronimele sufixate în spaniolă, portugheză și română. În: *Studii și cercetări lingvistice*, 1989, nr. 3, p. 257-260.
- IORDAN, I. *Limba română contemporană*. București, Editura Ministerului Învățământului, 1956.
- MEF = *Moldova în epoca feudalismului. Recensămintele populației Moldovei din anii 1772-1773 și 1774*, vol. VII, partea II. Chișinău: Editura Știința, 1975.
- OANCĂ, T. *Geografie antroponimică românească. Metodă și aplicații*. Craiova: Editura de Sud. 1998.
- OANCĂ, Teodor. Nume de familie derivate cu sufixul *-escu*. Considerații statistice. În: *Numele și numirea. Actele conferinței internaționale de onomastică*. Ediția I: Interferențe multietnice în antroponimie. Baia Mare, 19-21 septembrie 2011. Editor: Oliviu Felecan. Cluj-Napoca, Editura Mega, 2011, p. 183-195
- PAȘCA, Șt. *Nume de persoane și nume de animale în Țara Oltului*. București: Academia Română, 1936.

PĂTRUȚ, I. *Onomastică românească*. București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1980.

REGUȘ, Corneliu, REGUȘ, Aspazia. Antroponimele masculine în documentele slavo-române emise de cancelaria Moldovei între anii 1388-1456 (II). În: *Studii și cercetări lingvistice*. 1974, nr. 6, p. 595-608. [online] Disponibil: *Regus, Corneliu, Antroponimele masculine in documentele slavo-romane...*, SCL, An XXV, Nr. 6, 1974, p. 595-608.pdf [citat 30.09.2021].

ROSETTI, Al. *Istoria limbii române de la origini până în secolul al XVII-lea*. București: Editura pentru literatură. 1968.

SION, C. *Arhondologia Moldovei. Amintiri și note contimporane*. Cu o prefață analitică de Gh. Ghibănescu, 1892.

TOMESCU, Domnița. *Derivarea onomastică în limba română: sufixele antroponimice*. În: *Omagiu lui Gheorghe Bolocan*. Craiova: Editura Universitaria, 2006, p. 552-559.

TOMESCU, Domnița. *Numele de persoană la români. Perspectivă istorică*. București: Editura Univers enciclopedic, 2001.

VASCENCO, V. *Asupra sistemului standard al numelor de familie românești (reflectat în antroponimia bucureșteană)*. În: *Studii și cercetări lingvistice*. 1973, nr. 3, XXIV, p. 265-277.

Notă: Articolul a fost realizat în cadrul proiectului de cercetare 20.80009.1606.01 *Valorificarea științifică a patrimoniului lingvistic național în contextul integrării europene*, Institutul de Filologie Română „B. P.-Hasdeu” al MEC.

Anexă

Nume de familie derivate cu sufixul *-escu*, înregistrate în onomasticonul actual

1. Aftenescu	20. Badulescu	39. Bănulescu
2. Aftinescu	21. Balaescu	40. Bărbulescu
3. Agăpescu	22. Balaescul	41. Bătrînescu
4. Albescu	23. Balanescu	42. Belcescu
5. Alexandrescu	24. Baldescu	43. Belescu
6. Anastasescu	25. Balțatescu	44. Belicescu
7. Andreescu	26. Balțătescu	45. Beliescu
8. Andriescu	27. Balțetescu	46. Belțătescu
9. Anghelescu	28. Banarescu	47. Berescu
10. Antinescul	29. Baranescu	48. Bitirescu
11. Antînescul	30. Barbescu	49. Bîtulescu
12. Antonescu	31. Batrînescu	50. Blăgescu
13. Aramescu	32. Băcescu	51. Blîndescu
14. Arămescu	33. Bădescu	52. Bobescu
15. Aremescu	34. Bădulescu	53. Bocănescu
16. Arionescu	35. Bălăescu	54. Bodescu
17. Avrămescu	36. Bălțătescu	55. Bodnarescu
18. Babcinescu	37. Băluțescu	56. Boescu
19. Bacescu	38. Bănărescu	57. Bogdănescu

58. Bogoşescu
59. Boguşescu
60. Boiescu
61. Bojescu
62. Boldarescu
63. Boldescu
64. Boldescul
65. Boldirescu
66. Boldurescu
67. Bolintinescu
68. Bondarescu
69. Borcănescu
70. Borodescu
71. Botescu
72. Botnarescu
73. Botnărescu
74. Bradescu
75. Braescu
76. Braiescu
77. Bratescu
78. Brădescu
79. Brăescu
80. Brăiescu
81. Brăilescu
82. Brătescu
83. Brătulescu
84. Bredescu
85. Brehuescu
86. Brodescu
87. Broescu
88. Brunescu
89. Bucurescu
90. Budescu
91. Budulescu
92. Bugaescu
93. Bugaiescu
94. Bugăescu
95. Buhaescu
96. Buhaiescu
97. Buharescu
98. Buhăescu
99. Buhăiescu
100. Bulaşescul
101. Bunescu
102. Bunescul
103. Bunghescu
104. Burdulescu
105. Burenescu
106. Burlanescu
107. Burlănescu
108. Burlescu
109. Burtescu
110. Butescu
111. Buzescu
112. Calagurescu
113. Calogorescu
114. Calugarescu
115. Calugărescu
116. Calugurescu
117. Catrenescu
118. Catrinescu
119. Cătrînescu
120. Cazanescu
121. Călinescu
122. Călugărescu
123. Căzănescu
124. Ceaşescu
125. Cebotarescu
126. Cebotărescu
127. Cegorescu
128. Ceorescu
129. Cerescu
130. Cernescu
131. Chelimescu
132. Chelinescu
133. Chelimescu
134. Cheorescu
135. Cherdelescu
136. Chetrescu
137. Childescu
138. Chiorescu
139. Chirescu
140. Chirilescu
141. Chirilescul
142. Chitrescu
143. Chiurescu
144. Cibotarescu
145. Cibotărescu
146. Cigorescu
147. Cimponerescu
148. Ciorescu
149. Ciorescu
150. Ciortescu
151. Ciubotărescu
152. Ciutescu
153. Codrescu
154. Colonescu
155. Comanescu
156. Comănescu
157. Comănescu
158. Concescu
159. Condescu
160. Conişescu
161. Constantinescu
162. Conţescu
163. Conţulescu
164. Copacescu
165. Copăcescu
166. Corcescu
167. Corcescul
168. Cornescu
169. Cortescu
170. Corvătescu
171. Cosmescu
172. Cosmilescu
173. Costăchescu
174. Costescu
175. Costinescu
176. Covalescu
177. Cozmescu
178. Cracescu
179. Craescu
180. Cravcescu
181. Crăciunescu
182. Crăescu
183. Crăiescu
184. Crecescu
185. Cristescu
186. Crîciunescu
187. Crucerescu
188. Crucierescu
189. Crucirescu
190. Cruciurescu
191. Cucerescu
192. Cuconescu
193. Cuculescu
194. Cumpătescu
195. Curaşescu
196. Curtescu
197. Cuţescu
198. Danilescu
199. Dascalescu
200. Davedescu
201. Davidescu

202. Dădulescu	250. Erdochescu	298. Grigorescu
203. Dăescu	251. Fainescu	299. Gujescu
204. Dănescu	252. Fatescu	300. Gulipescu
205. Dănilescu	253. Făinescu	301. Gulpescu
206. Dăriescu	254. Fătulescu	302. Gurițescu
207. Dăscălescu	255. Fetescu	303. Habașescu
208. Deaconescu	256. Ficerescu	304. Hăbașescu
209. Deminescu	257. Ficiorescu	305. Hăbășescu
210. Derescu	258. Filipescu	306. Herescu
211. Diaconescu	259. Fiorescu	307. Hilicescu
212. Diminescu	260. Florescu	308. Hiorescu
213. Dinescu	261. Florescul	309. Holtiescu
214. Dinicescu	262. Folescu	310. Hristescu
215. Dinulescu	263. Fotescu	311. Ianculescu
216. Dobrescu	264. Frasinescu	312. Ignatescu
217. Dolănescu	265. Fratescu	313. Ignățescu
218. Dolghescu	266. Frațescu	314. Iliescu
219. Domnescu	267. Frăsinescu	315. Iliescu
220. Donescu	268. Frăsînescu	316. Iliescul
221. Dornescu	269. Frățescu	317. Ionescu
222. Doscalescu	270. Frățescu	318. Iordachescu
223. Doschinescu	271. Frânculescu	319. Iordatescu
224. Dospinescu	272. Fretescu	320. Iordăchescu
225. Dovedescu	273. Frosinescu	321. Iordochescu
226. Dovidescu	274. Galescu	322. Iorgulescu
227. Dracescu	275. Galtanescu	323. Iosifescu
228. Dragomirescu	276. Gancescu	324. Irescu
229. Drăgănescu	277. Gandabescu	325. Irimescu
230. Drăgoiescu	278. Gandobescu	326. Isacescu
231. Dudescu	279. Gavrilescu	327. Isopescu
232. Dulghescu	280. Gălescu	328. Iurescu
233. Dulhescu	281. Georgescu	329. Iurescul
234. Dumitrescu	282. Ghelescu	330. Ivanescu
235. Durlescu	283. Gherescul	331. Ixarescu
236. Durnescu	284. Gherțescu	332. Jelescu
237. Eftemescu	285. Ghibescu	333. Jenescu
238. Eftimescu	286. Ghibescul	334. Jorjecu
239. Elescu	287. Ghilescu	335. Latescu
240. Enachescu	288. Giurescu	336. Lațescu
241. Enatescu	289. Gînescu	337. Lazarescu
242. Enăchescu	290. Godobescu	338. Lazărescu
243. Enculescu	291. Goltanescu	339. Lățescu
244. Enechescu	292. Goltănescu	340. Lățescu
245. Enescu	293. Goltescu	341. Lăzărescu
246. Enichescu	294. Goltiescu	342. Leonescu
247. Eordachescu	295. Gondabescu	343. Lescu
248. Eordăchescu	296. Gondobescu	344. Loghinescu
249. Erdachescu	297. Gradescu	345. Lucescu

346. Luculescu	394. Mițilescu	442. Osmochescu
347. Lulescu	395. Mîndrescu	443. Panaitescu
348. Lupacescu	396. Mițilescu	444. Panașescu
349. Lupăcescu	397. Moimescu	445. Pancescu
350. Lupescu	398. Moisescu	446. Panușescu
351. Macarescu	399. Molescu	447. Paraschivescu
352. Maimescu	400. Morarescu	448. Parcescu
353. Maimescul	401. Morărescu	449. Parfinescu
354. Maimesculov	402. Morerescu	450. Paulescu
355. Maimesculova	403. Morîrescu	451. Paunescu
356. Malinescu	404. Motrescu	452. Pavelescu
357. Mandrescu	405. Muțescu	453. Pavilescu
358. Manescu	406. Muncescu	454. Pavlescu
359. Manolescu	407. Muncescul	455. Pănășescu
360. Maraescul	408. Mundrescul	456. Păncescu
361. Marfescu	409. Murarescu	457. Pântescu
362. Marinescu	410. Mușetescu	458. Pănușescu
363. Marorescu	411. Nasescu	459. Păulescu
364. Martenescu	412. Năsiescu	460. Păunescu
365. Martinescu	413. Neculaescu	461. Pârvulescu
366. Martînescu	414. Neculescu	462. Perlișescu
367. Mateescu	415. Negoescu	463. Petrașescu
368. Matiescu	416. Negrescu	464. Petrescu
369. Măcărescu	417. Negrescul	465. Pîntescu
370. Mălinescu	418. Negulescu	466. Pînzescu
371. Mănescu	419. Nenescu	467. Pîrlișescu
372. Mântulescu	420. Nicolaescu	468. Pîrlitescu
373. Mărculescu	421. Nicolăescu	469. Pîrlivescu
374. Mărfescu	422. Nicolescu	470. Pîrșescu
375. Mărgăritescu	423. Niculaescu	471. Pîrvulescu
376. Mărinescu	424. Niculescu	472. Pletescu
377. Măzărescu	425. Niğrescu	473. Poncescu
378. Mândrescu	426. Niğrescul	474. Popescu
379. Melincescu	427. Ninescu	475. Popescul
380. Merescu	428. Nișescu	476. Porcescu
381. Micescu	429. Nișulescu	477. Portarescu
382. Miclescu	430. Odobescu	478. Portarescul
383. Mihaescu	431. Olarescu	479. Portărescu
384. Mihaiescu	432. Olărescu	480. Portorescul
385. Mihailescu	433. Oltenescu	481. Porumbescu
386. Mihăescu	434. Oltinescu	482. Prajescu
387. Mihăiescu	435. Onescu	483. Prestescu
388. Mihăilescu	436. Onofriescu	484. Pristescu
389. Mihuțescu	437. Oprescu	485. Protopopescu
390. Milescu	438. Orescu	486. Pșenescu
391. Mironescu	439. Osmatescu	487. Pugacescu
392. Mitescu	440. Osmatescul	488. Puicescu
393. Mițilescu	441. Osmătescu	489. Radulescu

490. Railescu	534. Stegorescu	578. Țuțulescu
491. Rădescu	535. Stigărescu	579. Unțescu
492. Rădulescu	536. Stigărescu	580. Urescu
493. Răilescu	537. Stoicescu	581. Vacarescu
494. Rășescu	538. Strajescu	582. Valcanescu
495. Reșescu	539. Stratulescu	583. Vamașescu
496. Rînghilescu	540. Străjescu	584. Vamișescu
497. Robescu	541. Strejescu	585. Vanghelescu
498. Romanescu	542. Stroescu	586. Vanghilescu
499. Romanescul	543. Stroiescu	587. Vasilescu
500. Romănescu	544. Struțescu	588. Vatamanescu
501. Romănescu	545. Sturzescu	589. Văcărescu
502. Roșescu	546. Șăgănescu	590. Vădănescu
503. Roșulescu	547. Șchepescu	591. Vămășescu
504. Rotescu	548. Șchipescu	592. Vătămănescu
505. Russescul	549. Șerbanescu	593. Vedenescu
506. Rușescu	550. Șerbănescu	594. Velescu
507. Safronescu	551. Șerbescu	595. Velicescu
508. Saftescu	552. Ștefanescu	596. Vescu
509. Samotescul	553. Ștefănescu	597. Vintilescu
510. Sandulescu	554. Tanasescu	598. Viorescu
511. Sapescu	555. Tatarescu	599. Vișinescu
512. Saulescu	556. Tănănescu	600. Vladescu
513. Savescul	557. Tătărescu	601. Vladicescu
514. Săndulescu	558. Temelescu	602. Vlădescu
515. Săvescu	559. Temeliescu	603. Vlădicescu
516. Scorțescu	560. Tenescu	604. Voiculescu
517. Scurtescu	561. Teodorescu	605. Voinescu
518. Scvorțescu	562. Tescu	606. Volcanescu
519. Sescu	563. Timișescu	607. Vomașescu
520. Simionescu	564. Tiorescu	608. Vomișescu
521. Sinescu	565. Tomescu	609. Vornicescu
522. Sîrbulescu	566. Tomulescu	610. Vranescu
523. Slăninescu	567. Trandafirescu	611. Vrănescu
524. Sofronescu	568. Trăilescu	612. Vulpescu
525. Sopescu	569. Tudorescu	613. Vulturescu
526. Sorescu	570. Tuntulescu	614. Zaharescu
527. Sovescu	571. Turcescu	615. Zamfirescu
528. Stanescu	572. Tutuescu	616. Zapescu
529. Stanilescu	573. Țăgănescu	617. Zimțescu
530. Stănescu	574. Țiganescu	618. Zimțescu
531. Stănilescu	575. Țigănescu	619. Zîrnescu
532. Stegărescu	576. Țiganescu	620. Zlotescu
533. Stegărescu	577. Țigănescu	621. Zotescu
		622. Zulufescu